

živnostenský provozní prostředek, který by nemohl býti podřaděn pod § 251 čís. 6 ex. ř. Exekuční soud má za to, že jen rychlolis pol. 7 by bylo lze z exekuce vyloučiti, neučinil tak však proto, že prý se stěžovatel vzdal práva navrhnouti zrušení exekuce na nezbytné stroje, vzav zpět svůj návrh z 5. března 1932. Tento názor má rekursní soud za mylný. Předně v prohlášení stěžovatelově, jímž upustil od návrhu, není řeči o tom, že se vzdává práva návrh opakovati, aniž je z něho jasno, že stěžovatel byl názoru, že vylučovací návrh byl protizákonný, poněvadž vylučované stroje ochráně zákona nepodléhají. Tehdejší zájem stěžovatelův na zrušení exekuce nezbytných strojů mohl v době zpět-vzetí pominouti a oživit, když nátlakem vymáhajících věřitelů opět provoz jeho živnosti byl ohrožen. Rekursní soud tedy má za to, že zpět-vzetím návrhu z 5. března 1932 neprejudikoval stěžovatel opětnému návrhu a proto vyhověl stížnosti i v tomto bodě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Tiskací lis, jehož povinný podle posudku znalce ve své činnosti nevyhnutelně potřebuje, jest vyloučen z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř., i když není uváděn v pohyb a udržován v provozu úkony ručními, nýbrž silou elektrickou (viz rozhodnutí čís. 6181 sb. n. s.). Přisvědčiti jest též názoru rekursního soudu, že povinný nepozbyl práva, domáhati se zrušení exekuce zpět-vzetím stejného návrhu, dříve podaného, neboť tento účinek nastal by jen, kdyby byl exekuční soud o předcházejícím návrhu již rozhodl.

Čís. 13155.

Poslední pořízení roztrhané a znovu podlepené nelze pokládati za zřízené v náležitě formě (§ 126 nesp. říz.). Jest na tom, kdo se dovolává takového posledního pořízení, by ve sporu, k jeho žalobě zahájeném, prokázal, že poslední pořízení nebylo zůstavitelem zrušeno.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1933, R I 1163/33.)

K pozůstalosti po Ladislavu B-ovi se přihlásila zůstavitelova matka ze závětí, jež předložila roztrhané a znovu podlepené, a zůstaviteli sourozenci ze zákona. Pozůstalostní soud poukázal na pořad práva dědice ze zákona. Rekursní soud poukázal na pořad práva dědičku ze závětí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Je nesporným, že stěžovatelka předložila při projednání pozůstalosti dne 14. října 1931 (po 2½ letech) dvě poslední vůle zůstavitele ze dne 24. října 1928 roztrhané a znovu podlepené a přihlásila se z nich k dědictví a že zákonní dědici prohlásili, že neuznávají tato poslední pořízení za platná z důvodu, že je zůstavitel sám roztrhal. Nelze upřít, že podle vnější formy, podle níž jedině přísluší nespornému soudci otázku tu zkoumati, nelze poslední pořízení, které jest roztrhané, pokládati za zřízené v náležité formě co do pravosti, ana okolnost ta podle zevnějšku vzbuzuje domněnku, že zůstavitel sám zrušil (§ 717 obč. zák.) poslední vůli takovým způsobem, a jest domněnku tu pokládati po tak dlouho za platnou, pokud neprokáže opak ten, kdož své dědické právo odvozuje z takové poslední vůle (§§ 721, 722 a 863 obč. zák.). Otázku tu lze však rozřešiti jen sporem, ježto jde o zkoumání vnitřní platnosti posledního pořízení, jejíž řešení nepřisluší nespornému soudci. Stěžovatelka neopírá své dědické právo o poslední pořízení zřízené podle vnější formy v náležité formě a jest tudíž dědické právo zákonných dědiců přihlásivších se k dědictví ze zákona uznati za silnější titul dědický než titul stěžovatelčin (srovnej rozh. čís. 7563 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci příkázal rekursní soud podle § 126 nesp. pat. právem stěžovatelce roli žalobce.

Čís. 13156.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 100 sb. z. a n.).

Byl-li ve sporech podle zákona o pracovních soudech v odvolání uplatňován důvod zmatečnosti, jest odvolání z pravidla vyříditi v neveřejném zasedání. Odvolacímu soudu nemůže býti zabráněno, aby o odvolání nerozhodl teprve po ústním jednání, zvláště, vznikly-li mu závažné pochybnosti, jež by bez přímého styku se stranami nebo bez provedení důkazů nebylo lze odkliditi.

K příslušnosti pracovních soudů patří i spor o nárok obchodního zástupce na provisi, avšak jen za předpokladu, že nárok ten vyvěrá z poměru služebního (pracovního) a že zástupce (agent) jest zaměstnancem firmy jím zastupované, tudíž nikoliv i v případech, kde obchodního zástupce jest považovati za samostatného podnikatele (obchodníka).

Zda jde o poměr toho či onoho druhu, záleží na jednotlivostech případu.

Pokud jest provisiního zástupce považovati nikoliv za zaměstnance určité firmy, nýbrž za samostatného obchodníka.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1933, R I 1247/33.)

Žalobou, zadanou na pracovním soudě, domáhal se žalobce na žalované firmě zaplacení 30.350 Kč. Pracovní soud uznal rozsud-